

Sygn. akt I C 1163/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: stażysta Karolina Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2014r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa B. K.,

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółki Akcyjnej w W.,

o zapłatę,

I umarza postępowanie ponad kwotę 4.361,25 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych 25/100);

II zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda B. K. kwotę 4.361,25 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych 25/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty;

III w pozostałym zakresie oddala powództwo;

IV zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.182,55 zł (tysiąc sto osiemdziesiąt dwa złote 55/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

V nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 391,38 zł (trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych 38/100) tytułem kosztów sądowych pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 1163/13

UZASADNIENIE

Powód B. K. wniósł zasądzenie od pozwanego kwoty 5.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 05 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że w dniu 27 lipca 2013r. miała miejsce kolizja, której sprawca posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany wypłacił powodowi w dniu 05 sierpnia 2013r. kwotę 3.090,15 zł. Wypłacona kwota odszkodowania była zdaniem powoda znacznie zaniżona, w związku z czym zlecił on sporządzenie prywatnego kosztorysu, z którego wynikało, że koszt naprawy pojazdu wynosił 9.438,41 zł (k. 2-3).

Pismem z dnia 05.05.2014r. powód cofnął pozew ponad kwotę 4.361,25 zł i w tym zakresie zrzekł się roszczenia (k. 90)

Pozwany (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany przyznał, iż był odpowiedzialny za likwidację szkody w pojeździe powoda, jednak podkreślił, że wypłacona dotychczas kwota w pełni rekompensuje poniesioną szkodę. Jednocześnie podniósł on, że powód nie udowodnił wysokości szkody. Pozwany wskazał również, że ewentualną szkodą jest rzeczywiście poniesiony koszt naprawy pojazdu, której przeprowadzenia powód w żaden sposób nie wykazał (k. 30-36).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lipca 2013 r. w O. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzony został pojazd należący do powoda, marki B. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(bezsporne, ponadto oświadczenie sprawcy, zgłoszenie szkody – w aktach szkody)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi w kwotę 3.090,15 zł.

(bezsporne)

Do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego niezbędna była wymiana: kierunkowskaz prawy, błotnik przedni prawy, listwa błotnika prawego, drzwi przednie prawe, szyba drzwi przednich prawych listwa drzwi przednich prawych, lusterko zewnętrzne prawe komplet, listwa drzwi tylnych prawych.

Naprawy wymagały: drzwi tylne prawe i błotnik tylny prawy.

Oszacowany całkowity koszt naprawy pojazdu w przypadku przeprowadzenia naprawy w warsztacie stosującym stawki robocizny na poziomie średnim w regionie (110 zł/rbh) wyniósłby 7.732,46 zł brutto z zastosowaniem cen części oryginalnych. Koszt naprawy przy użyciu **dostępnych** części alternatywnych o jakości odpowiadających częściom oryginalnym z sieci (...) B. (sygnowanymi znakami O i Q) wyniósłby **7.451,40 zł** brutto. Zastosowanie tych części nie wpłynie na zmianę wartości pojazdu po dokonaniu naprawy. Zastosowanie części alternatywnych innych niż sygnowane znakami O i (...) w tym części o porównywalnej jakości nie gwarantuje w pełni przywrócenia pojazdu do stanu przed szkody.

(dowód: opinia biegłego – k. 64 – 78)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się aktach przedmiotowej sprawy oraz akt szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu.

Ostatecznie, w celu uzyskania wiadomości specjalnych dotyczących rzeczywistych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu dopuszczono także dowód z opinii biegłego. Opinia ta nie była kwestionowana.

Wskazać należy, że pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność za uszkodzenia pojazdu powoda. Zakwestionował jedynie opisywaną w pozwie wysokość kosztów naprawy.

Odpowiedzialność powoda znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 § 1 k.c. i 822 §1 k.c. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się w zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. - na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika oraz trybu naprawienia szkody oraz, zgodnie z wyborem poszkodowanego, przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen

z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalania wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego, koszty naprawy pojazdu powoda przy użyciu **dostępnych** części alternatywnych o jakości odpowiadających częściom oryginalnym z sieci (...) B. (sygnowanymi znakami O i Q) dostępnych części wynoszą **7.451,40** zł brutto. Biegły wyliczył szkodę w oparciu o średnie stawki w warsztatach naprawczych w regionie.

Opinia biegłego nie była kwestionowana (k. 91). Twierdzenia zawarte w piśmie pełn. pozwanego (k. 91-91v.) dotyczące możliwości zastosowania do naprawy części „zamiennych równoważnych oryginalnym oraz tych o porównywalnej jakości” stanowią jedynie polemikę z ustaleniami biegłego. Wszak moc dowodowa opinii biegłego związana jest z faktem, że to biegły a nie strona posiada określone informacje specjalne (art. 278 §1 kpc) dające gwarancję poprawnego przeprowadzenia dowodu. Wskazać należy, że biegły w sposób jednoznaczny i kategoryczny wyjaśnił powody dla których zastosowanie części zamiennych równoważnych oryginalnym oraz tych o porównywalnej jakości nie doprowadzi pojazdu powoda do stanu sprzed szkody (k. 67, k. 70). Wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej na okoliczność kosztu naprawy pojazdu powoda przy uwzględnieniu cen tychże części (k. 91v.) należało zatem oddalić. W świetle bowiem jednoznacznych, logicznych i jasnych wywodów biegłego dopuszczanie opinii uzupełniającej na wskazaną wyżej okoliczność miałoby walor jedynie informacyjny i wiązałoby się z ponoszeniem dodatkowych kosztów oraz niezasadnym przedłużaniem postępowania.

Z kwoty tej pozwany wypłacił dotychczas kwotę 3.090,15 zł. W związku z tym do zapłaty pozostała kwota **4.361,25 zł**. Do tej kwoty powód ograniczył powództwo zrzekając się w tym zakresie roszczenia (k. 90). Ponieważ cofnięcie pozwu było skuteczne, należało w tym zakresie umorzyć postępowanie zgodnie z art. 355 §1 kpc (pkt I).

Uwzględniając powyższe, na podstawie ww. przepisów należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.361,25. Na podstawie art. 817 §1 kc w zw. z art. 481 §1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia 27 sierpnia 2013r. Szkada bowiem została pozwanemu zgłoszona w dniu 27 lipca 2013r., a tym samym 30 dniowy termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego upływał z dniem 26 sierpnia 2014r.

W pozostałej części, tj. w zakresie żądania odsetek od dnia 05 sierpnia 2013r. powództwo było niezasadne i podlegało oddaleniu (pkt III).

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 kpc oraz art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U z 2014r. poz. 1025). Ponieważ powód przegrał sprawę w 16,13 % zaś pozwany w 83,87% w takim zakresie powinni ponieść koszty procesu. Na koszty te składały się wynagrodzenie pełnomocników obu stron (po 1200 zł) wraz z opłatą od pełnomocnictwa (po 17zł), opłata od pozwu wniesiona przez powoda (260 zł), zaliczki na biegłego wniesione przez każdą ze stron w kwotach po 300 zł oraz kwota 391,38 zł wypłacona tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

/-/ SSR Piotr Żywicki